

Malé kroky k velkým vztahům

Alena Mrázková

Asi vůbec nejdůležitější věcí v životě a také v manželství je zachování správné hierarchie hodnot. V našem životě je na prvním místě Bůh, potom je manžel či manželka, děti, dále zaměstnání, služba v církvi a nakonec naše koníčky. Pokud se někde hierarchie obrátí, nastanou problémy. Pokud jsme víc závislí na svém partnerovi než na Bohu, staneme se „železnou koulí na noze“ našeho partnera. Čekáme potom od člověka více než nám může dát a to vede k frustraci na obou stranách. Buďme závislí na Bohu a ne na partnerovi. Upevněme se ve víře. Budujme vášeň k Bohu, hlubokou lásku. Potom nás Boží láska může naplňovat a my můžeme dávat lásku dál a manželství je hlavně postaveno na dávání. Život s „pijavicí“ je náročný. Určeme si časy s Bohem, ty nás upevní.

Ke svobodným: Svobodní, budujte dobrá přátelství, protože manželé by měli být dobrými přáteli. Jak se pozná dobré přátelství? Je dlouhodobé, přátelé si jsou věrni, jsou ochotni si pomoci, mají na sebe čas, umějí o sobě mluvit, jsou spolu rádi. Přítel je ten, který se mnou projde těžké věci a já je projdu s ním. **V každém čase miluje přítel, zrodil se bratrem pro doby soužení.** (Př 17,17) Přítel nás má stále rád za všech okolností. Občas mohou přijít situace, kdy si musí přátelé něco vyjasnit a tak se navzájem obrušují. **Železo železem se ostří, tak muž zostruje tvář přítele svého.** (Př 27,17) Ten, kdo dovede mít dobré (dostatečně hluboké) vztahy s druhými, dovede mít i vztah se svým budoucím partnerem.

Učme se spolu komunikovat. Učme se být otevření, mluvit spolu, užít si společný čas, řešit nedorozumění. Člověk, který není schopen přátelství před svatbou, není schopen ani kvalitního manželství. Umějme naslouchat, ale umějme se i otevřít a nechat do sebe nahlédnout. Pokud víte, že jste spíše uzavřenými lidmi, cíleně se učte mluvit, i když je vám to proti srsti. Naučte se popsat, jaký jste měli den. Zamyslete se nad tím s čím v srdci bojujete, naučte se popsat pocity. I když vám to na začátku nepůjde, má to smysl, ovocem bude hlubší manželství a spokojenější partner, který vás bude znát. Upovídání lidé se zase potřebují naučit naslouchat. Oboje je možné se naučit.

Mějme strážlivé očekávání od manželství. Můžeme spolu prožít mnoho krásných chvil během doby chození, ale i v manželství. Manželství je velký dar. Je to příležitost k duchovnímu rozvoji, k přijetí různých darů od našeho Otce. V manželství se můžeme navzájem posilovat, stát při sobě. K manželství patří i někdy bolest. Můžeme se navzájem něčím zranit, aniž bychom chtěli druhému ublížit. Bolesti ale nemusí být mnoho. Můžeme přijmout v manželství daleko více posily a dobrých věcí, ale buďme připraveni i na těžkosti. Všechny zápasy, kterými projde manželství, mohou vztah posílit. Myslíme každý jinak, buďme schopni se navzájem milovat a přijímat takové, jací jsme. Čím víc do našeho manželství vložíme, tím víc si ho budeme vážit.

Často odpouštějme. „Buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy.“ (Ef 4,32) Občas nás stojí hodně sil některé věci odpustit, tak je odpouštějme stále dokola, postupně odezní. Pokud máme s odpouštěním problémy, připomeňme si, co všechno nám Bůh odpustil. Připomeňme si také, co všechno nám odpustil náš partner. Odpouštějme jako nám odpouští Bůh. Také my buďme schopni přijít a omluvit se ať už příteli nebo partnerovi.

Protože je mnoho manželství v této zemi, která se rozpadají, buďme opatrní, bychom „nepadli“. Uvědomuji si, že manželství je v mnohém tlaku. Je mnoho nebezpečí, která na manželství číhají. Některá přichází zevnitř (z nás), např. kritika, sebelítost apod. Jiná nebezpečí přichází zvenku, např. sympatický kolega či kolegyně v práci, který se může stát bližším než náš partner. Dábel se raduje, když zničí manželství. Bůh nemá rád rozvod, protože Bůh nemá rád rozdělení. Bůh nás nabádá k úctě k manželství. Jedním z rysů lidí poslední doby je, že nedodrží smlouvy. V myšlení dnešních lidí je: „Nefunguje ti manželství? Ukonči to.“ Buďme ochotni za manželství bojovat. Nepřipouštějme v mysli ani myšlenky, že bychom se mohli rozvést. Dnešní důvody pro rozvod jsou často velice malé a Písmo dává jasný jediný důvod rozvodu a tím je smilstvo našeho partnera. Ani závislost partnera není důvodem k rozvodu. **Manželství ať je u všech ve vážnosti a manželské lože neposkvřené, neboť smilníky a cizoložníky bude soudit Bůh.** (Žd 13,4) Važme si manželství jako dobrého daru od Boha Otce, i když není dokonalé.

Ohromné maličkosti

Aleš Mrázek

Život se skládá z maličkostí... aneb všechny velké věci začínají v malém. Tak to je i v manželství a ve vztazích mezi lidmi obecně. Jenom si přiznejme, jak velkou sílu může mít úsměv nebo pohazení blízkého člověka během všedního dne, se kterým sdílíte společnou domácnost. Právě všednodennost a rutina je to, co může postupem času způsobovat určitou únavu a vyčerpanost ve vztazích a v manželství zvlášť. Mnozí to pak řeší různými druhy útěku od partnera k práci, ke koníčkům nebo k příbuzným (k mamince) či přátelům. Myslím, že je to škoda, protože věřím, že manželé by měli být těmi nejlepšími přáteli. Je to přece vztah na celý život. Je to vztah, který musíme opečovávat a usilovně na něm pracovat.

Jeden z největších a obecných problémů ve vztazích je ten, že lidé spolu málo mluví. Mnohdy jsou schopni dny, týdny, měsíce, ba celá léta v sobě dusit věci, které je v manželství a ve vztazích obecně trápí a bojí se o nich hovořit. Snažme se vytvořit v našich vztazích atmosféru důvěry a vzájemného pochopení. Je moc dobré, když se partneři učí navzájem sobě svěřovat se svými problémy a pocity, které prožívají. Proto doporučuji mít minimálně jednou týdně společný čas, kdy se sami sobě navzájem plně věnujeme a mluvíme i o věcech, na které jsme neměli dost času uprostřed všedního dne. Svoje vztahy, přátelství a manželství si musíme chránit a střežit je, protože je mnoho aktivit a věcí, které bychom mohli dělat a na společný čas nám pak nezbyvá čas.

Apoštol Pavel říká: **Neodpírejte se navzájem, leda po vzájemné dohodě na čas, abyste se uvolnili pro modlitbu, a opět buďte spolu, aby vás pro vaši nezdrženlivost nepokoušel Satan.** (1K 7,5) V tomto verši se hovoří hlavně o tělesném vztahu, ale v manželství musí dojít k celkovému přilnutí. **Proto muž opustí svého otce i svou matku a přilne ke své ženě a budou jedno tělo.** (Gn 2,24) Věřím, že je to přilnutí nejen tělesné, ale i duševní a duchovní. Tento verš, klíčový pro manželství, se pak v Bibli vyskytuje ještě třikrát a to v Mt 19,5; Mk 10,7 a Ef 5,31. Z toho je vidět jakou vážnost dává Bůh těmto slovům a zejména onomu přilnutí. Věřím, že se tento verš vztahuje i na přátelství. **Někdo má přátele ke své zkáze, ale některý přítel přilnul víc než bratr.** (Př 18,24 ČSP) Vidíte, i zde se hovoří o přilnutí.

Co brání přilnutí? Především naše sobectví a pýcha, která nám říká, že se nepotřebujeme měnit, že se musí změnit náš partner.

Co podporuje vzájemné přilnutí? Především společný čas! Ten nemůžeme ničím nahradit. Je hezké si psát SMS, komunikovat přes Facebook, ale nikdy to nemůže nahradit náš společný čas. Čas, kdy hledíme jeden na druhého a učíme se sobě naslouchat. Modlíme se spolu a učíme se hovořit jazykem lásky toho druhého. Víte, my s manželkou jsme poměrně hodně spolu, ale to, že se během dne míváme v bytě, nebo pak vedle sebe sedíme na shromáždění, to ještě není ten čas, který si dáváme jen my dva. Každé manželství a vztah je nutno občas, jak já říkám, okysličit. Vymyslet něco nového, kde jsme ještě třeba spolu nebyli, nebo věc, kterou jsme ještě spolu nedělali. Pro vzájemné přilnutí je moc důležité, aby manželé nebo přátelé našli společné zájmy. Často je to větší problém pro manžele, protože přátelé se většinou najdou při nějaké společné činnosti, kterou oba dva mají rádi. Třeba spolu rádi zajdou na pivo, nebo hrají tenis atd.

Manželé a přátelé by tedy měli hledat to, co mají rádi. To jsou ty malé kroky k velkým vztahům. Já se stále učím hrát lépe šachy, protože vím, že známý, kterého navštěvuji je rád hraje. To náš vztah ještě utužilo. Během hry tak můžeme mluvit i o hlubokých věcech. Když jsem byl mladší, říkal jsem, že šachy jsou nudná hra a že to není nic pro mě. Je tam hodně logického myšlení atd. Musel jsem změnit svůj postoj a teď mě šachy baví (i když hodně prohrávám ☺).

Tak to může být i u tebe. Můžeš objevit, že ty věci, které má rád tvůj partner, jsou zajímavé i pro tebe a i ty v nich můžeš najít zalíbení. Tak to bylo i s křesťanskou hudbou, kterou jsem moc neposlouchal. Měl jsem velmi úzký repertoár... Když jsem si vzal manželku, rozšířila mě v téhle oblasti. Zjistil jsem, kolik je kvalitní křesťanské hudby. Na podzim jsme byli spolu na jednom úžasném koncertě ve Vsetíně. Ona je z hudební rodiny, já nikoliv. Vadí to? Ne! Nenechme se určovat tím, kdo odkud pocházíme a hledejme nové cesty k sobě. Dělejme ty malé krůčky k stále většímu vztahu a rozvíjejme ho. Stojí to za to!

(Obě slova byla pronesena při Národním týdnu manželství 2014)

**Dáváš mi poznat stezku života, hojnost radosti je tvá přítomnost,
ve tvé pravici je věčné blaho.**

Žalm 16:11

Tyranie neodkladnosti

Charles E. Hummel

Přáli jste si už někdy, aby den měl čtyřiatřicet hodin? Ten čas navíc by nám určitě pomohl vyrovnat se s časovou tísní, se kterou všichni zápasíme. Po cestě, po které kráčíme, necháváme denně nedokončené úkoly. Ve ztišení s Bohem, kdy se přimějeme k tomu, abychom danou situaci zhodnotili, nás honí myšlenky na nezodpovězené dopisy, nenapsané články, nepřečtené knihy a přátele, které jsme nenavštívili. Nutně si potřebujeme oddechnout.

Ale byl by opravdu čtyřiatřicetihodinový den řešením? Neprohýbali bychom se zase za chvíli pod tíží nákladu, jako když je nám přiděleno jen čtyřadvacet hodin? Matčina práce nemá konce a stejně nemá konce ani práce studenta, učitele, duchovního nebo kohokoli jiného. A s postupem času se nic nezlepší. Děti nám rostou co do počtu i do výšky a stále vyžadují více a více času. Čím více zkušeností získáme ve svém povolání a církevních záležitostech, tím náročnější úkoly nám budou přidělovány. A tak časem zjistíme, že pracujeme čím dál tím více, a těší nás to čím dál tím méně.

ČEMU DÁT PŘEDNOST...?

Když se snažíme situaci zhodnotit, uvědomíme si, že kořeny našeho problému sahají hlouběji než k nedostatku času; jde spíše o to, čemu dáváme přednost. Obtížná práce nám nevadí. Všichni dobře víme, co to je pracovat dlouhé hodiny naplno a zcela se zabrat do důležitého úkolu. I když jsme potom utaháni, je nám odměnou radost z toho, že jsme něčeho dosáhli. Když se tedy zamyslíme nad uplynulým měsícem nebo rokem a vidíme před sebou horu nedokončených úkolů, nevyplývá naše úzkost z obtížné práce, kterou jsme vykonali, ale z pochybností a obav. Jaksi nejasně cítíme, že jsme nestihli udělat právě to nejdůležitější. Požadavky lidí kolem nás nás zahnalý do beznaděje. Nevyznáváme naše hříchy, ale to, že jsme nedokončili věci, které jsme měli dokončit a zabývali jsme se věcmi, které jsme měli nechat stranou.

Před několika lety mi řekl jeden zkušený vedoucí textilní továrny: „*Největší nebezpečí spočívá v tom, že dopouštíme, aby neodkladné úkoly vytlačily ty důležité.*“ Ani si asi neuvědomil, jak přesně se strefil. Tato věta se mi často vrací a pronásleduje mě, když se chci vypořádat s problémem, čemu dát přednost.

Žijeme ve stálé tísní, kdy o náš čas bojují věci většinou neodkladné a důležité. Problém spočívá v tom, že ty důležité věci většinou nemusí být dokončeny dnes nebo dokonce ani tento týden. Počkat mohou naše modlitby, návštěva nevěřícího přítele, pečlivé studium důležité knihy. Neodkladné úkoly si ale žádají naši okamžitou pozornost - jde o nekonečné požadavky, které na nás útočí ve dne v noci.

Náš dům už není náš hrad, není to místo, kam bychom se utekli před neodkladnými úkoly, protože na nás stále doráží telefon. Všechny tyto okamžité úkoly, které se

zdají tak neodolatelně neodkladné a důležité, z nás vysávají veškerou energii. Ale s postupem času jejich klamná nápadnost ustupuje do pozadí a my s hořkým pocitem nenávratnosti vzpomínáme na důležité úkoly, které jsme odsunuli stranou. Uvědomujeme si, že jsme se stali otroky tyranie neodkladnosti.

EXISTUJE ŘEŠENÍ?

Dá se tomuto způsobu života uniknout? Odpověď leží v životě našeho Pána. Večer než zemřel, Ježíš pronesl zajímavý výrok. V působivé modlitbě v Janovi 17 pravil: „**Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal.**“ (verš 4)

Jak to, že Ježíš použil slova „dokonal“? Jeho tříletá služba se přece zdá tak krátká. Prostitutka na Šimonově hostině sice došla odpuštění a získala nový život, ale na ulicích bylo pořád ještě plno jiných lidí, kteří neměli ani odpuštění ani nový život. Na každých deset uzdravených lidských těl připadalo sto neschopných. A přece té poslední noci došel Pán pokoje, i když mnoho důležitých úkolů zůstalo nedokončeno a naléhavých lidských potřeb nenaplněno. Ježíš totiž věděl, že Boží dílo dokončil.

Záznamy v evangeliích dosvědčují, že Ježíš pracoval pilně. Jeden takový den naplněný pilnou prací popisuje např. Marek a připojuje: „**Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a všechny démonizované. Celé město se shromáždilo přede dveřmi. I uzdravil mnoho trpících rozličnými chorobami a vyhnal mnoho démonů.**“ (1:32-34)

Jindy zase ustoupil nátlaku nemocných a mrzáků, vynechal večeři a pracoval tak dlouho, že jeho příbuzní mysleli, že se sám pomátl (Marek 3:21). Jednou si po únavném vyučování Ježíš a učedníci vyjeli v lodi a Ježíše neprobudila ani bouřka (Matouš 4:37-38). To je tedy dokonalá ilustrace vyčerpaného člověka.

Jeho život však přesto nikdy nebyl uspěchaný, měl na lidi čas. Měl čas na to, aby celé hodiny rozprávěl s jedním člověkem, například se samaritánskou ženou u studny. Jeho život se vyznačoval vyvážeností, všechno mělo svůj čas a místo. Když Jeho bratři chtěli, aby šel do Judeje, odpověděl: „**Můj čas ještě nepřišel.**“ (Jan 7:6). Ježíš se nepřipravoval o svůj talent uspěchaností.

A. E. Whiteham ve své knize *Organizace a kultura duchovního života* píše: „*Život tohoto člověka je příkladem života, který byl naplněn - charakterizuje jej vnitřní klid, který dává Jeho jinak rychlému životu rámeček klidné pohody. A především vyznačuje z tohoto člověka tajemství a zvláštní moc, která Mu umožňuje vypořádat se s životními zplodinami - bolestí, zklamáním, nepřátelstvím a smrtí - a se zbožným účelem přetvořit vše, čím člověk svůj život marně utrácí, ve věci plodné, z člověka usouzeného bolestí udělat člověka aktivně plodného, zvítězit nad smrtí a z krátkého náhle přerušeno třicetiletého života, udělat život dokončený a naplněný. Nemůžeme obdivovat vyrovnanost a krásu tohoto života a přitom ignorovat to, co z něho vyrovnaný a krásný život udělalo.*“

ČEKEJTE NA POKYN

V čem spočívá tajemství Ježíšovy práce? Napoví nám Markův záznam jednoho Ježíšova dne, naplněného stálou činností. Marek zaznamenává, že „**časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil**“ (Marek 1:35). V tom tedy spočívá tajemství Ježíšova života a práce pro Boha - *v modlitbách čekal na pokyny od svého Otce* a na sílu, kterou potom bude naplněn. Ježíš neměl žádný zvláštní patent na svatost, snažil se jen den za dnem poznávat Otcovu vůli tak, že se denně modlil a tak byl schopen se vymanit z naléhavosti neodkladných úkolů a dokončit ty důležité.

Příkladem může být Lazarova smrt. Co mohlo být důležitějšího než naléhavá zpráva od Marie a Marty: „**Pane, hle, ten, kterého máš rád, je nemocen**“ (Jan 11:3)? Jan zaznamenává Ježíšovu odpověď paradoxním výrokem: „**Ježíš miloval Martu i její sestru a Lazara. Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na místě, kde byl.**“ (v. 5-6). Co bylo tak naléhavé? Samozřejmě zabránit smrti milovaného bratra. Z Božího hlediska však tou důležitou věcí bylo přivést Lazara zpět k životu a proto bylo dovoleno, aby Lazar zemřel a aby ho o něco později Ježíš přivedl k životu a tak znázornil svůj úžasný výrok: „**Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít.**“ (v. 25)

Možná, že se divíme, proč byla Pánova služba tak krátká, proč nemohla trvat dalších pět nebo deset let, proč bylo tolik ubožáků ponecháno v bídě a utrpení. (*V Božím plánu bylo pokračovat v Ježíšově službě skrze svoji církve - učedníky, kteří jsou součástí Kristova vzkříšeného těla a šíří Jeho Království.*) Když však Ježíš trpělivě v modlitbách čekal na Boží pokyny, osvobodil se od tyranie neodkladnosti. Našel směr a dokázal vyplnit každý úkol, který mu *Bůh* uložil. Proto mohl onoho posledního večera říci: „Dokonal jsem dílo, které jsi mi svěřil.“

ZÁVISLOST NÁS OSVOBODÍ...

V příkladu a slibu našeho Pána vidíme, jak je možno se osvobodit z tyranie neodkladnosti. Na závěr vyhocené diskuse s farizeji v Jeruzalémě řekl Ježíš těm, kteří v Něho věřili: „**Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí. ... Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu. ... Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní.**“ (Jan 8:31-36).

Mnozí z nás dobře ví, co to znamená, že nás Kristus vysvobodil z trestu za hříchy. Dovolujeme Mu však také, aby nás vysvobodil z tyranie neodkladnosti? Naznačuje nám přece, kudy se dát: „*zůstanete-li v mém slovu...*“ To je tedy cesta ke svobodě. Budeme-li se modlit a rozjímat nad Božím slovem, budeme se umět dívat na věci z Boží perspektivy.

P. T. Forsyth jednou řekl: „*Největším hříchem je, když se člověk nemodlí.*“ Většinou si myslíme, že nejhorším hříchem je vražda, cizoložství nebo loupež, ale kořeny všech hříchů spočívají v soběstačnosti, v nezávislosti na Bohu. Když odmítáme zbožně vyčkávat na Boží vedení a sílu, je to, jako kdybychom svým

jednáním (když už ne ústy) říkali, že Boha nepotřebujeme. V kolika případech jsme se už ve své službě spoléhali jen „sami na sebe“?

Opakem této nezávislosti jsou modlitby, jimiž doznáváme, že Boží vedení a sílu potřebujeme. O vztahu závislosti na Bohu Donald Baillie řekl: *„Ježíš vedl svůj život v naprosté závislosti na Bohu, a tak bychom měli žít všichni, vždyť taková závislost nemá na lidskou osobnost negativní vliv. Člověk není nikdy víc sám sebou, jako když je závislý na Bohu, právě to jeho osobnost utváří. Právě tehdy dostane jeho lidskost tu osobní tvář.“*

Pro efektivní službu je nezbytné, abychom pokorně v modlitbě vyčkávali Božích pokynů. Když vyčkáváme, můžeme znovu popadnout dech a zaměřit se na novou strategii. Vyčkáme-li Božích pokynů, Pán nás vysvobodí z tyranie neodkladnosti, ukáže nám pravou tvář sebe samého, nás a našich úkolů a dá nám na srdce úkoly, které chce, abychom vyplnili. Když cítíme potřebu něco udělat, neznamená to ještě, že jsme k danému úkolu povoláni - k úkolu nás povolá teprve Bůh, který dobře zná naše možnosti a schopnosti. **„Jako má otec soucit se svými syny, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. On přece ví, jak jsme utvořeni, pamatuje, že jsme prach.“** (Žalm 103:13-14) Bůh na nás nenaloží břímě, pod kterým se budeme prohýbat, dokud se nervově nezhroutíme, nedostaneme žlučnickový nebo srdeční záchvat nebo nás neraní mrtvice. To všechno jsou jen důsledky nátlaku, který necháme na nás působit skrze okolnosti.

HODNOŤTE A PLÁNUJTE

Každý současný vedoucí ekonom se řídí zásadou, že je danou situací potřeba stále hodnotit. Když byl Greenwalt prezidentem DuPontu, řekl: *„Jedna minuta plánování ušetří člověku tři až čtyři minuty práce.“* Mnozí soukromí podnikatelé zvýšili a zrychlili své zisky už tím, že si pátek odpoledne vyhradili na to, aby si naplánovali hlavní akce příštího týdne. Nemá-li vedoucí čas plánovat, může se mu stát, že se na jeho místo protlačí člověk, který si na plánování čas udělá. Má-li křesťan tolik práce, že mu nevyjde chvilka na duchovní inventuru a na to, aby si vyslechl Boží pokyny, stane se otrokem tyranie neodkladnosti. I když třeba pracuje ve dne v noci, aby dosáhl něčeho, co se jemu i druhým zdá důležitým, nemusí nikdy dodělat práci, kterou pro něho má připravenou Bůh.

Strávíme-li po ránu klidnou chvilku v rozjímání a modlitbě, uvidíme svůj vztah k Bohu v jasných barvách. Když tedy v klidu uvažujete, co vás během dne čeká, poručte se Jeho vůli. Seřadte si úkoly, které máte udělat, od nejdůležitějších k méně důležitým a nezapomeňte ani na úkoly, které jste už vyplnit slíbili. Schopný generál si vždycky bitvu nejdříve naplánuje, než si něco začne s nepřítelem; nikdy neodkládá hlavní rozhodnutí až do chvíle, kdy se začne střílet. Je ale také připraven své plány v případě nutnosti změnit. Snažte si proto vše naplánovat, než začne každodenní bitva s časem, ale nenechte se vyvést z míry, když jste náhle neplánovaně vyrušeni nebo za vámi přijde neohlášená návštěva.

Někdy se vám bude zdát, že nemůžete odříci pozvání nebo úkol, když je vám oznámen po telefonu. I když se vám v té chvíli podle kalendáře zdá, že na ten den

nic jiného nemáte, požádejte o den či dva strpení, abyste se, než se k něčemu zavážete, mohli pomodlit a vyčkat na Boží pokyny. Často potom ke svému překvapení zjistíte, že hlas z telefonu už zdaleka nezní tak naléhavě a pozvání nebo úkol se nezdají natolik důležité. Odoláte-li v prvním momentu naléhavosti, budete mít možnost celou věc zvážit a zjistit, zda vám úkol byl uložen z Boží vůle nebo ne.

Kromě každodenní klidné chvíle věnujte také hodinu týdně duchovní inventuře. Zhodnoťte svou nedávnou minulost, zaznamenejte si vše, čemu vás Bůh učí a naplánujte si budoucí cíle. Také si snažte jednou za měsíc vyhradit den na podobnou obsažnější inventuru. Často vám nevyjde čas. Je ironií osudu, že čím víc práce máte, tím spíš musíte dělat inventuru, ale tím méně se vám zdá, že ji dokážete udělat. Stane se z vás fanatik, který zdvojnásobí svou rychlost, i když neví, kterým směrem běžet. Uspěchaná služba pro Boha se totiž může stát spíše útekem od Boha. Když si ale v modlitbě uděláte duchovní inventuru a každý den si dopředu naplánujete, dokážete se na svou práci dívat z toho správného nadhledu.

NEUSTÁVEJTE VE SVÉM ÚSILÍ

Největší dlouhodobou bitvou, kterou křesťan ve svém životě svádí, je snaha najít si každý den čas na chvíli s Bohem, na týdenní inventuru a měsíční plánování. Právě proto, že je tak důležité, abyste si našli čas na vyslechnutí Božích pokynů, d'ábel udělá vše, aby vás o tento čas připravil. Z vlastní zkušenosti ale víme, že jediné, když si čas najdeme, unikneme tyranii neodkladnosti. Právě proto se dařilo Ježíšovi - nedokončil sice v Izraeli všechny naléhavé úkoly nebo věci, které by bylo dobré dokončit, ale dokončil práci, kterou Mu uložil Bůh. Jedinou cestou, jak se vyhnout tyranii zklamání a vlastní neschopnosti je, být si jist, že dělám to, co po mně žádá Bůh. Nic není důležitějšího než vědět, že právě dnes v tuto chvíli a na tomto místě vykonáváme Otcovu vůli. Jedině potom se můžeme s klidnou myslí vrátit ke všem těm nedokončeným úkolům a přenechat je na starosti Bohu.

Až se přiblíží konec našeho života, z ničeho se nebudeme víc radovat než z vědomí, že jsme dokončili práci, kterou nám svěřil *Bůh*. Z milosti našeho Pána Ježíše Krista můžeme tohoto naplnění dojit. Slíbil nám, že nás zachrání před hříchem a že nám dá moc, abychom mohli sloužit Bohu a plnit úkoly, které nám uloží. Cesta je tedy jasná. Zůstaneme-li v Božím slově, budeme opravdu jeho učedníky, a On nás osvobodí z tyranie neodkladnosti, abychom mohli z Boží vůle vykonávat věci důležité.

Podněty k zamyšlení:

„Myslím, že náš věk charakterizují dokonalé prostředky a zmatené cíle.“

- Albert Einstein

„Dobrý skutek často bývá nepřitelem nejlepšího.“

- neznámý autor

1. Definujte slovo *neodkladný* podle předchozího článku.
2. Definujte slovo *důležitý* podle předchozího článku.
3. Zapište si v krátkosti myšlenky, které se vám při četbě *Tyranie neodkladnosti* nejčastěji vracely.

Rozbité vztahy v církvi - problém číslo 1

Pete Game

V každém místním sboru po celém světě narazíte na nevyřešený problém rozbitých vztahů. Co způsobuje, že se naše vzájemné vztahy narušují a ničí?

Zde uvádím několik hlavních příčin:

- Nedorozumění v souvislosti se špatnou komunikací
- Neshody v důležitých i bezvýznamných záležitostech
- Nesprávná očekávání
- Nesplněné sliby
- Spory, pýcha a sobecké ambice
- Rozdíly v názorech (lidských i duchovních)
- Nedostatek upřímnosti a otevřenosti
- Neloajálnost, zrada
- Hřích – špatné postoje, skutky a slova, které se neřeší – což otvírá dveře pro ďábla

Důsledky rozbitých vztahů:

- Ztráta přátelství a společenství
- Zraněný duch
- Pocit odmítnutí a nepřijetí
- Negativní vliv na duchovní, emocionální, a dokonce i fyzickou oblast života
- Sebeospravedlňování svých slov a skutků

Pokud nebudou tyto problémy rychle vyřešeny, může se stát následující:

- Vyhybání se zainteresovaným lidem a oddělení se od nich
- Duch rozdělení, oddělení se od rodiny, přátel a církve
- Neodpuštění – odmítnutí – hořkost – duch kritiky a odsouzení (je snadno viditelný na ostatních, na sobě je těžké jej rozpoznat)

Co nás na toto téma učí Bible?

Mohli bychom najít mnoho souvisejících veršů, já bych se však chtěl zaměřit na to, co Ježíš učí v Matoušovi 18. kapitole. Dává nám zde dva příklady, jak obnovit a uzdravit rozbité vztahy. Přečtěme si Matouše 18:15-35:

„Jestliže tvůj bratr proti tobě zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Poslechne-li tě, získal jsi svého bratra. Jestliže by však neposlechl, vezmi s sebou ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byl potvrzen každý výrok“. Jestliže by je neposlechl, pověz to shromáždění, a jestliže by neposlechl ani shromáždění, ať je ti jako pohan a celník.“ „Amen, pravím vám, cokoli svázete na zemi, bude již svázáno v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude již rozvázáno v nebi. Amen, opět vám pravím: Shodnou-li se dva z vás na zemi v jakékoli věci, o niž požádají, stane se jim od mého Otce, který je

v nebesích. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni v mé jméno, tam jsem já uprostřed nich.“

Tehdy přistoupil Petr a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Až sedmkrát?“ Ježíš mu řekl: „Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“ „Proto je království Nebes podobné králi, který chtěl provést vyúčtování se svými otroky. Když začal účtovat, přivedli mu jednoho, který mu dlužil deset tisíc talentů. Protože však neměl čím zaplatit, rozkázal ho jeho pán prodat i se ženou a dětmi i se vším, co má, aby tak splatil svůj dluh. Onen otrok padl na zem, klaněl se mu a říkal: ‚Měj se mnou trpělivost, pane, a všechno ti vrátím!‘ I slitoval se pán onoho otroka, propustil ho a dluh mu odpustil.

Ale když onen otrok vyšel, našel jednoho ze svých spoluotroků, který mu byl dlužen sto denárů; popadl ho a začal ho škrtil, říká: ‚Zaplat’, co mi dlužíš!‘ Jeho spoluotrok padl k jeho nohám a prosil ho: ‚Měj se mnou trpělivost, a zaplatím ti.‘ On však nechtěl, ale šel a uvrhl ho do vězení, dokud nezaplatí dluh.

Když jeho spoluotroci uviděli, co se přihodilo, velmi se zarmoutili; šli a oznámili svému pánu všechno, co se stalo. Tehdy si ho jeho pán zavolal a řekl mu: ‚Otroku zlý, celý ten dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě poprosil. Neměl ses také ty smilovat nad svým spoluotrokem, jako jsem se i já smiloval nad tebou?‘ A jeho pán se rozhněval a předal ho mučitelům, dokud mu nezaplatí celý dluh. Tak i můj nebeský Otec učiní vám, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru jeho přestoupení.“

Nejprve vidíme ve verších 15-20 nejlepší způsob, jak jednat, když dojde v nějakém vztahu k problému. Když vnímáš, že proti tobě někdo zhřešil, musíš za tímto člověkem **OKAMŽITĚ JÍT** (pokud se jedná o osobu opačného pohlaví, vezmi někoho s sebou). Ježíš nám dává velice jasné instrukce.

- Jdi za ním a pokus se váš konflikt vyřešit – prosím, všimni si, že říká **JDI** – nikoli zatelefonuj, zaesemeskuj, zamejluj nebo napiš dopis – a také máme jít v pokoře a hovořit v lásce.
- Pokud se vám nepodaří problém vyřešit, jdi za ním znovu, a tentokrát si s sebou vezmi dva svědky – a pokus se znovu dosáhnout smíru. Pokud se to ani tentokrát nezdaří -
- Přineste svou záležitost starším sboru. Jejich úkolem je modlit se a rozsuzovat. Musíme být připraveni přijmout jejich rozhodnutí a jednat podle něho. Jestliže ta druhá osoba neposlechne a nepřijme řešení starších, jsi svobodný a můžeš celou věc nechat v Božích rukou – avšak ubezpeč se, že jsi skutečně a z celého srdce odpustil.

Většina lidí však na základě výše uvedených veršů nejedná, takže se problém stále prohlubuje a šíří se na ostatní lidi, zvláště na členy rodiny, blízké přátele a církevní

vedoucí. Jedním z hlavních důvodů je, že nechceme a nebo nevíme, jak v lásce konfrontovat druhé lidi, když se objeví nějaký problém.

Druhý příklad nalézáme v Ježíšově odpovědi na Petrovu otázku ve verši 21: „**Kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší?**“ Mám za to, že to, jak na ni Ježíš odpověděl, Petr určitě nečekal. Některé rukopisy tvrdí 77 krát, jiné 70 krát 7 krát, tedy 490 krát, čímž nám naznačují, že bychom měli přestat počítat a raději žít odpuštění jako životní styl. Na zdůraznění této pravdy pak Ježíš vypráví podobenství o králi a dvou otrocích.

Král kontroluje své účetnictví. Zjistí, že mu jeden otrok dluží **100 000 000 Kč**, a chce po něm, aby mu to vrátil. Jelikož tento otrok nemůže takovou částku zaplatit, král ho pošle i jeho rodinu do vězení, dokud nebude dluh vyrovnán. Otroek prosí o smilování a více času na zaplacení, načež král mu celou dlužnou částku odpustí.

Když je otrok takto králem omilostněn, potká na cestě jiného otroka, jenž mu dluží **100 000 Kč**, a chce po něm, aby mu dluh okamžitě splatil. Když jej jeho dlužník požádá o prodloužení lhůty splatnosti, tak namísto toho, aby se zachoval stejně, jako se k němu zachoval král, nasmiluje se nad ním, nýbrž dá jej uvrhnout do vězení, dokud nebude moci zaplatit.

Když se o tom všem dozví král, odvolá své odpuštění (smazání dluhu) a dá otroka uvěznit.

Aplikace: Co nás tento příběh učí? Ve verši 35 nám Ježíš dává jasné varování.

- Král – Bůh Otec
- První otrok s dluhem 100 000 000 Kč jsem já (dluh představuje velikost mého hříchu v Božích očích)
- Vězení – oddělení od Boha a odsouzení za můj hřích
- Milost – udělená králem – Ježíš za můj hřích zaplatil – vytrpěl trest
- Zrušený dluh – odpuštění a osvobození od trestu a moci hříchu
- Druhý otrok – člověk, jenž se proti mně prohřešil – dluh 100 000 Kč
- První otrok – odmítl odpustit a král jej znovu uvrhl pod odsouzení

Varování: Ježíš použil podobenství (verš 35) a řekl, že stejně bude nebeský Otec jednat s námi, pokud „**ze srdce neodpustíte každý svému bratru jeho přestoupení.**“

Když budu přemýšlet o Kristově kříži a připomenu si, proč a jak zemřel (Ef 1:4-7) – Bůh sám jednal a poslal Krista, aby místo mne zemřel, a učinil jej hříchem, abych já mohl být usmířen s Bohem (2K 5:16-21), potom musím svobodně, z celého srdce, odpustit komukoli a každému vše, čím mi svým postojem, slovem nebo skutkem ublížil.

Jakmile z celého srdce odpustíme, může proces usmíření a obnovení vztahu začít. Vybudovat důvěru a úctu bude vyžadovat určitý čas. Existují samozřejmě i situace (např. fyzické či sexuální zneužití), kdy nebude vhodné se usmiřovat, ale stejně je nutné, abychom odpustili.

Akce:

- Učiň rozhodnutí, že poslechněš Kristův příkaz a odpustíš každému, kdo tě zranil, urazil nebo odmítl.
- Požádej Ducha svatého, aby ti ukázal, komu potřebuješ odpustit.
- Nyní se modli. O každém člověku jmenovitě řekni: *Rozhoduji se, že odpustím (jméno.....) vše, co mi udělal. Jako Bůh odpustil mně, odpouštím i já jemu. Nebeský Otče, prosím, požehnej (jméno.....) a naplň všechny jeho potřeby.*
- Až odpustíš druhým, požádej Boha, aby ti odpustil, žeš zůstal v neodpuštění (1J 1:5-10)
- Kdykoli si v budoucnu vzpomeneš na člověka, kterému jsi odpustil, nepřipomínej si minulý problém, jenom se modli a žehnej mu.

Výsledek: Když budu jednat podle Božího slova a chodit v lásce ke všem lidem, otevřu tak Bohu dveře, aby mohl jednat. „*Člověk, který odmítne odpustit, zboří most, přes nějž musí přejít.*“

Svoboda v životě

Alena Mrázková

Čím větší je Boží přítomnost v našich životech, čím jsme blíže Bohu, tím větší svoboda přichází do našeho života. Náš duch se uvolní v Boží přítomnosti. Do svobody nás také uvádí víra v Boží slovo, které nám říká, že jsme svobodni.

Kdo vejde do Boží přítomnosti podle Žalmu 15 a 24:

- 1. Do Boží přítomnosti smí vstoupit ten, kdo žije bezúhonně (s integritou), ten kdo má čisté a vytríbené srdce.** Pouze v Kristu jsme schopni žít čistý, spravedlivý život. Chodíme v bezúhonnosti, pokud žijeme v Kristu Ježíši. Důležitý je život v pokání. Hřích se na nás snadno přichytí a proto potřebujeme být ochotni „ohnout hřbet“ a vyznat vlastní hříchy Bohu. Naši duši se často nechce, ale výsledkem je hluboký pokoj, který Bůh chce dávat do našeho srdce. Vyznávání hříchu není projevem slabosti, je to naopak naše síla.

Jsme v Kristu Ježíši a ten v nás koná svoje dílo. Ježíš o sobě stále vyznával, kdo je, co je a jaké je jeho poslání. Ústa mluví, čím srdce přetéká. Naplňme se dobrým vyznáním sami o sobě. Ježíš nebyl žádný „uťáplík“. V době Ježíše bylo nepředstavitelné říct, že Bůh je můj Otec. Ježíš vyznával: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ Ježíš byl velice **smělý**. Žije v nás velmi smělý Kristus. Já sama nebyla vůbec smělá. Na koncertech, kde jsem hrála na klavír, jsem se občas i třásla strachem. Třásl se mi ruce, při zpěvu se mi jednou třásl i nohy. Ale Pán může naše slabiny obrátit úplně naruby, pokud budeme ochotní se měnit. Je v nás

Kristus a pro toho není nic nepřekonatelné. Naše plachost není problém pro našeho Pána. Naopak věřím, že **Bůh rád promění naše slabiny, protože to je k jeho oslavě**. Nemůžeme se potom chlubit vlastní proměnou, je to dílo Boží.

Ježíš o sobě prohlašoval: „Já jsem ten chléb života, kdo věří ve mně nebude nikdy hladovět a nebude nikdy žíznit. Já jsem světlo světa. Já jsem dveře. Kdo vidí mně, vidí Otce. Otec mě poslal. Já jsem cesta, pravda a život. Já jsem vzkříšení a život. Otec miluje Syna.“ Byl pomazán velkou radostí, miloval spravedlnost, miloval Otce, tak miloval lidi, že za ně byl ochoten zemřít velice bolestivou smrtí. Miloval čistotu srdce, měl čistou mysl i ruce, měl dobrý vztah ke svým rodičům, ctil ostatní, mluvil s lidmi, se kterými druzí opovrhovali. Měl jasné vidění převahy svého Otce nad ďáblem. Věděl, že ho smrt nebude moci udržet a že bude vzkříšen. Jaká sebejistota! Tento Kristus je v nás a žije v nás svůj život. V něm máme totální pevnou víru. Nejsme vlny zmítané větrem.

Ježíš o sobě nikdy neřekl, že je chudák, protože musí na kříž. Nesrovnával se s nikým jiným. Věříte, že i Ježíš se mohl začít srovnávat? Nebyl ženatý, neměl dům, neměl ani vysokou školu. Přesto měl jistotu své integrity založenou na vztahu se svým Otcem. Hřích ho nemohl ovládat a tento Kristus žije v nás. **Hřích nad vámi již nebude panovat.** (Ř 6,14) Jsme svobodni od hříchu. Máme čisté srdce z milosti, skrze očistění krví Kristovou.

2. **Do Boží přítomnosti smí vstoupit ten, kdo činí spravedlnost, má čisté a nevinné ruce.** Takový člověk chodí v darované spravedlnosti a v milosti. Výsledkem spravedlnosti je, že činíme skutky spravedlnosti. Ty v nás koná Boží spravedlnost. Spravedlnost je brána do nebe, brána do požehnání a do Boží přítomnosti. Pokud žijeme ve spravedlnosti, nespolehnáme na vlastní dokonalost při vstupu před Boží tvář. Na základě vlastního výkonu se do Boží přítomnosti nedá dostat. Kdo chodí v darované spravedlnosti, nemá na sobě neustálý pocit jakési neurčité viny a tím i nepřízně Boží.
3. **Do Boží přítomnosti smí vstoupit ten, kdo mluví pravdu ve své srdci a ze svého srdce, nežije v pokrytectví, ve lži a sebeklamu.** Můžeme upadnout do sebeklamu, pokud bychom naschvál klamali druhé a snažili bychom se před nimi vypadat lépe či říkali polopravdy, abychom se jim zalíbili. Život v pravdě se projevuje trojím způsobem (viz *Tomáš Korčák: Život v pravdě nebo sebeklamu*):
 - je to především život ve vztahu s Ježíšem, který o sobě řekl, že je Pravda
 - život v poslušnosti Božího slova, které je pravdou
 - život v pravdivosti a upřímnosti**Ano, spravedliví vzdají chválu tvému jménu, přímí budou bydlet před tvou tvář.** (Ž 140,14)
4. **Do Boží přítomnosti smí vstoupit ten, kdo svým jazykem nepomlouvá.** Pomluva je jakákoli komunikace s druhými, kdy o někom, kdo není přítomen mluvíme špatně, aniž bychom mu to řekli do očí. Pomluvy zhorší vztahy s druhými lidmi. Pak visí ve vzduchu jakési neurčité dusno.

5. Do Boží přítomnosti smí vstoupit ten, kdo nečiní druhovi zlo.

6. Do Boží přítomnosti smí vstoupit ten, kdo pohrdá zavrženíhodným jednáním a váží si těch, kdo se bojí Hospodina. Jasně nazve: toto je hřích a nemělo se to dělat. Naopak si váží lidí, kteří Boha milují, i když nejsou perfektní.

7. Do Boží přítomnosti smí vstoupit ten, kdo odpřisáhl-li něco ke své škodě, nezmění to. Je to člověk, který drží slovo, i když je to pro něj nevýhodné. Ctí své sliby. V dnešní době již nepřisaháme, protože Ježíš řekl, že nemáme přísahat při Bohu ani při ničem jiném, ale máme držet sliby. Všechna naše slova mají být pravdivá, proto nemusíme u přísahat, abychom zaručili jejich pravdivost.

8. Do Boží přítomnosti smí vstoupit ten, kdo své peníze nedává na lichvu, což je půjčování peněz na vysoký úrok

Kdo takto jedná, nepohne se navěky! Bůh nás upevní. Boží přítomnost nám přinese odolnost vůči všemu, co se stane v našem životě a my budeme schopni obstát, protože naše nohy zapustí pevné kořeny do Boží přítomnosti.

Pokud naplníme podmínky, přijde Boží přítomnost do našeho života. **Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mě ... vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře, vyhlásit rok Hospodinovy přízně a den pomsty našeho Boha.** (Iz 61,1)

Ježíš nám svou smrtí na kříži vydobyl úplnou svobodu od jakéhokoli pouta, které by nám chtělo brát svobodu v jakékoli oblasti života. Ježíš zemřel, abychom mohli být svobodni od lidí a byli závislí na Bohu. Zemřel, abychom neměli strach z toho, co si o nás druzí myslí, aby nás nemrzelo, že nás svět nepřijímá, abychom nehledali slávu u lidí, ale u Boha, abychom se nechtěli líbit lidem, ale Bohu. Ježíš zemřel za naši svobodu od strachu, starostí, sevřenosti, smutku, jakékoli duševní či tělesné nemoci. Zemřel za naši svobodu od každého hříchu. ***Bůh chce uvést našeho ducha a duši do absolutní svobody.***

Ačkoli Ježíš za vše zaplatil, my se občas zdráháme do svobody vstoupit. Ježíš tolik vytrpěl na kříži pro naše spasení, osvobození a uzdravení! Necháme si protéct tuto svobodu mezi prsty? Budeme ignorovat naši možnost vstoupit do úplné svobody? Ano, vstup do svobody nás může někdy něco stát. Jsou oblasti, za které musíme delší dobu bojovat, abychom do nich vstoupili, ale jsou i oblasti, kdy to není těžké a my váháme svobodu přijmout. Čím je naše srdce čistější, svobodnější a připravenější, tím větší prostor má Duch svatý v našem srdci a uvede nás před Boží tvář. Proto nedejme místa žádnému hříchu a jednejme s kořeny. Nedejme prostor žádné svázanosti, roztrhněme pouta každých okovů. Pán nám vydobyl úplnou svobodu!

**Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: "Hledejte mou tvář."
Hospodine, tvář tvou hledám.**

Žalm 27:8

Vhledy do duchovní situace nejen pro rok 2014

James W. Goll

Přehled osmi jasných prorockých slov pro rok 2013:

1. Dveře pro sklizeň jsou otevřené - Mt 9,38
2. Vejděte do Království a uvolňujte jeho pokoj - Ř 14,17
3. Zapněte tlačítko RESTART - Př 24,16
4. Znova přijde čas vylití Ducha svatého - JI 3,1-2
5. Vybudujte kulturu riskování - L 17,6
6. Vítejte čerstvou Pánovu přítomnost pramenící z hnutí uctívání - Ž 22,27; Zj 22,17
7. Posun k slavné eschatologii - Iz 60,1-3
8. Království Boží je aktivováno skrze Slovo - mluvte proto s radostným prokřikováním ke svým horám! - Mk 11,23; Za 4,6-7

Slova pro rok 2014 a dále!

1. Je čas ohně – čerstvý křest ohněm (Mt 3,1; Sk 2,2-4; Lv 6,9-13)

Nedávno mi Duch svatý řekl: „Uvolňuji pro duchovní boj obnovené zbraně: oheň, katapult a beranidlo.“ Když sestoupí oheň Ducha svatého, vypůsobí to usvědčení ze hříchu a čerstvá, mocná navštívení. Někteří budou jakoby katapultováni do budoucnosti, aby si zpět do své současné situace přinesli mnohé poklady. Ve stejný čas se - v tomto roce dveří - pod úderem starého beranidla používaného ke zlomení odporu nepřítele otevřou s mohutným rachotem zavřené dveře.

Během uplynulého Dne smíření viděl prorok Bob Jones vejce, které mu někdo podal. Když se vejce rozbilo, bylo uvnitř plné ohně. Zakusili jsme již víno Ducha svatého a nyní budeme zakoušet Pánův oheň. V Ježíšově jménu budou z Pánova oltáře uvolněny čerstvé žhavé uhlíky, které očistí naše rty a zmocní služebníky nést evangelium k nezasaženým skupinám lidí.

2. Volání ke strážcům na hradbách: Pozor, buďte ve stavu pohotovosti! (Iz 62,7; Mt 26,40)

První noc po mém přestěhování do nového domu ve Franklinu, Tennessee se v nohách mojí postele objevil válečný anděl, jehož jsem neviděl asi 25 let a energicky řekl: „Pozor! Buďte ve stavu pohotovosti!“ Je to naléhavé volání ke všem „strážcům na hradbách“, aby zaujali své místo zvláště pokud jde o ochranu Izraele, Sýrie a Golanských výšin.

Povstane také obnovené lokální hnutí místních církví shromážděných kolem Pánových slov: „Cožpak jste nemohli bdít jednu hodinu?“ Tři proudy celosvětového modlitebního hnutí - místní církev, dům modlitby a modlitební síť - se naučí tomu, jak ve větší míře spolupracovat.

3. Zpřesnění v přijímání slov poznání (1K12,8)

Nedávno na mne sestoupila Pánova přítomnost a Pán mi řekl: „Semena, která vidoucí a proroci po celá desetiletí zasévali do mladé generace, nyní vyraší. Budou uvolňována velice přesná slova poznání, což vypůsobí atmosféru Pánovy bázně, úžasu a údivu.“

Vyhlížejte tzv. dary zjevení, kterými jsou slovo poznání, slovo moudrosti a dar rozeznání duchů.

4. Uvolnění tzv. vykladačů vykoupení a vyslanců naděje! (1Te 5,8; Ko 1,27; Tt 2,13)

Celosvětové prorocké hnutí bude očištěno. Způsobí to, že se „proroci soustředující na problémy“ stanou „proroky soustředěnými na řešení problémů“.

Pán má lék pro křesťanství založeném na utrpení. Použije si k tomu novodobé Daniele, kteří budou chodit v porozumění vykoupení. Tito vykladači naplněných nadějí se budou natahovat k Božímu srdci ohledně jeho díla vykoupení, pokud jde o budoucí generaci a přitom budou cítit minulé vlny Ducha svatého i pionýrské dílo předešlých prorockých hnutí. Je čas, aby tito „vykladači vykoupení“ povstali!

5. Obnovím vás (Sk 3,19-21)

V loňském roce bylo jedno z hlavních přijatých slov: „Duch svatý zapíná tlačítko RESET.“ Ve stejném smyslu jde i slovo, které silně rezonuje v mém srdci: „Obnovím vás a budu obnovovat!“

Podle knihy Skutků 3,19-21, bude Ježíš ponechán v nebi, dokud nedojde k obnově všech věcí, jak je předpovězeno skrze svaté proroky. Toto zahrnuje i obnovu poselství, poslů i metod.

Dílo obnovy všech věcí v sobě zahrnuje: obnovu Izraele, obnovu ohně na oltáři (celosvětové hnutí modlitby a uctívání), plnou obnovu nadpřirozené služby Království, obnovu skutků milosrdenství, spolupráci generací, pověření Království a původního poslání církve: sklizeň duší získaných pro Beránka, odměnu za všechna Pánova utrpení.

Toto je část zjevení, jak jsem je přijal a věřím, že jde o jednání Ducha svatého v této hodině. Každý z nás vidíme pouze částečně a dokonce i to nejlepší proroctví je jen částečné. Když však každý z nás přinese svůj díl z celé skládačky, budeme schopni vidět celé vidění věcí, které má nastat, jasnějším způsobem.

Požehnání vám všem v Ježíši Kristu!

James W. Goll, <http://www.ministrytothenations.org/>

Reset je v počítačové terminologii akce nebo signál, který velmi rychle ukončí chod systému a nastartuje jej znovu od začátku. (Wikipedie)

Proroctví (*nejen*) pro Judu

Tým z Harrogate 24.3.2014:

Francis Kirby:

Bůh říká, že hledá ty, kteří se třesou před jeho slovem. Když se třeseš před jeho Slovem, bereš ho velice vážně. **Slyšte Hospodinovo slovo, kdo se třesete před jeho slovem.** (Iz 66,5) Ať je Hospodin oslaven. Pán říká u Izajáše 66,9: **Což bych já, který otevírám lůno, nedal zrození? říká Hospodin. Nebo já, který dávám rodit, bych uzavřel lůno? praví tvůj Bůh.** Bůh chce dokončit to dílo, které započal.

Viděl jsem muže, který čeká na chvíli, kdy v rámci štafetového závodu převezme štafetu. Bůh říká: Muži a ženy, kteří běželi závod v minulých letech, běželi dobře. Běželi velmi dobře, do cíle však ještě nedoběhli. A Pán říká, že potřebuje, abys převzal štafetový kolík. Běželi skutečně dobře. Jsou zde však věci, které oni ještě neobjevili a které čekají na tebe. Na tobě je tuto štafetu převzít. Bůh říká, že potřebuje takové lidi, kteří tuto štafetu převezmou. Bůh chce, aby ti, kteří se třesou před jeho Slovem, pevně drželi štafetový kolík a běželi ten závod naplno.

David Winter:

Rád bych navázal na tento obraz štafetového běhu a to zvláště pro ty z vás, kteří máte šediny. Tento obraz se nicméně týká všech zde přítomných. Oči všech se upírají na toho, kdo běží svůj úsek. Ve sportu je tomu tak, že jakmile běžec předá štafetový kolík dalšímu závodníkovi, dále již neběží. Já jsem však ve svém obraze viděl, že po předání kolíku dalšímu závodníkovi běžíš stále s nimi, jako ten, který udává rytmus.

Moje žena a já jsme měli před třemi lety tu čest navštěvovat Školu nadpřirozené služby v Bethelu v Reddingu v Kalifornii. Poslední neděli před odletem měl můj nejstarší syn v církvi následující vidění. Viděl celou řadu kufrů, které jsem odkládal a každý ten kufr reprezentoval práci, kterou jsem v církvi dělal. Potom přicházeli lidé a ty kufry si postupně rozebírali. To proto, aby převzali jednotlivé úkoly, jenž byly mojí odpovědností. Toto bylo velice prorocké, protože jedna z nejdůležitějších věcí, které jsem se v Bethelu naučil, se týká identity Božího dítěte. Moje identita totiž nespočívá v tom, co jsem dělal, ale v tom, kým jsem. Když v Británii potkáme někoho poprvé, první otázka, kterou se často zeptáme bývá: „Co děláš?“ A potom si dotyčného člověka spojíme s tím, co dělá. V Božím království je však velice důležité uvědomit si, že naše identita spočívá v tom, kým jsme!

Je také velice důležité si uvědomit, co máme. V knize Skutků se nachází pasáž ve Sk 3,1-6: **Petr a Jan vystupovali o třetí hodině odpoledne - hodině modlitby - do chrámu. Právě tam přinášeli nějakého muže, který byl chromý již od lůna své matky ; každý den ho kladli ke dveřím chrámu, kterým se říkalo ‚Krásné‘, aby ty, kdo vcházeli do chrámu, prosil o almužnu. Když uviděl Petra a Jana, jak se chystají vejít do chrámu, prosil o almužnu. Petr s Janem se na něj**

upřeně zadíval a řekl: „Pohled’ na nás!“ Pozorně je sledoval a očekával, že od nich něco dostane. Petr však řekl: „**Stříbro a zlato nemám...**“ Tento verš dále pokračuje, ale rád bych se zde zastavil a soustředil se na tento aspekt. Petr řekl, že nemá stříbro ani zlato... My tak často přemýšlíme o tom, co nemáme, místo toho, co máme. Tento verš však dále pokračuje: „**...ale co mám, to ti dám...**“ Petr toho samozřejmě měl více, než o co tento žebrák žádal. Chci vás povzbudit, abyste děkovali Bohu za to, co máte a nesoustředovali se na to, co nemáte. V naší církvi často říkáme: Vzdej Bohu díky za to, co udělal, ne za to, co neudělal!

Anthea Walshová:

Když jsme uctívali, viděla jsem obraz vysokého mocného vodopádu a vnímala jsem, že nás Bůh chce občerstvit. Podobně, jako si za horkého dne užíváme, když můžeme být v chladné vodě. Vnímám, že bychom se postupně mohli modlit za každého z nás. Někdy jsme jakoby obaleni v písku. Každý z nás může mít na sobě jiný druh písku, který představuje únavu, starosti, problémy... Když Pána uctíváme, vylévá na nás svého občerstvujícího Ducha svatého. Říká: „Přijmi a nasávej!“

Duši lačnou nasýtil a duši hladovou naplnil dobrými věcmi. (Ž 107,9) Slovo sytit, uspokojit znamená, že dostaneme více, než dost. Bůh nás takto sytí a uspokojuje a dává nám více než dost. Dále se v tomto žalmu říká, že Hospodin naplňuje hladové svojí dobrotou. Jedna z definic křesťana, kterou jsem slyšela je, že je to někdo, kdo je stále hladový a stále uspokojený. Pán nás uspokojuje, ale my jsme hladovými, abychom dostali víc. A jak takto hladovíme, Pán nás naplňuje dobrými věcmi. Výzvou tedy je být hladovými po Pánu samotném. Máme mít hlad po Duchu svatém, po Pánovu slovu, po všem, co pro nás má. Modlím se za vás, aby vám Bůh dal takový hlad.

Margareth Winterová:

Když jsem se ráno modlila za vaši církev, prožívala jsem, že se jedná o úžasnou rodinu, do které můžete patřit. Přijala jsem, že budete takzvanými předběžci pokoje ve vaší zemi. A toto slovo se týká každého z vás, ne jen vašeho pastora či jeho ženy, je to pro každého z vás. A lidé k vám budou přitahováni díky tomu pokoji, který budete v této oblasti odrážet.

Jste unavení, vyprahlí či vyhořelí z náboženství? Bůh vám říká: „Pojďte ke mně. Buďte se mnou a obnovíte svůj život. Já vám ukáži, jak zakusit ten pravý odpočinek. Pracujte se mnou a dívejte se, jak to dělám. Naučte se těm přirozeným rytmům milosti. Nevložím na vás nic těžkého a nepřirozeného. Mějte se mnou toto společenství a naučíte se žít svobodně a přirozeně.“

Ráda bych také zdůraznila, že Bůh má pro vás jako společenství či rodinu zde v této oblasti mocné a důležité poslání. Chci vás také povzbudit, abyste si jako jednotlivci oddělili určitý čas o samotě k tomu, abyste poznali ten Boží pokoj, který převyšuje veškeré poznání, a abyste mohli zjevovat Boží slávu v síle a moci.

Petr Hampl - nedělní shromáždění 9.3.2014

Bůh nás obléká mocí na poušti. Takže jestliže jsi na poušti, jsi na tom správném místě, kde tě Bůh může obléknout mocí. Jestliže jsi na místě, kde je sucho, kde je protivenství, kde jsou problémy, kde jsi naproti zdi, která nejde prorazit, tak tam je to místo, kde Bůh obléká mocí. Když vyjdeš naplněný mocí, tak ti budou sloužit andělé. Bůh tě přivádí na poušť, aby tě oblékl mocí, ne aby tě zničil a zlikvidoval, ne aby tě ďábel zadupal, ale aby tě tam oblékl mocí stejně, jako oblékl Ježíše. Přijdou pokušení se na vše vykašlat, neřešit problémy a utéci do nějaké „oázy“. Ale to není řešení. Takže pokud tímto procházíš, jsi na správném místě. Důležité je mít ve svých ústech Boží slovo - „Je psáno, je psáno.“ Jedinou možností, jak z pouště vyjít v moci, je držet se Božího slova a nepustit se ho a stále jít. Možná se zde cítíme jako na poušti, vše je suché, nic neroste, ale my se držíme Božího slova. Ten, kdo rozsévá ve spravedlnosti, bude sklízet. Jistě bude sklízet!

Tomáš Korčák - nedělní shromáždění 18.5.2014

Viděl jsem jezdce na kole, který však měl pouze jednu šlapku. Vnímal jsem, že jede správným směrem na správném kole se správnými motivy a odhodláním. Cyklista však na svém kole daleko nedošel, protože potřeboval obě šlapky. Ptal jsem se Ducha svatého, co to znamená a věřím, že toto je výklad: Ta jedna šlapka je víra v Boží dobrotu a druhou chybějící šlapkou jsou konkrétní zaslíbení Písma do jednotlivých životních situací. Mnoho lidí věří v Boží dobrotu a opírá se o jeho úžasný charakter, avšak ještě potřebují vzít konkrétní výroky Písma a aplikovat je do jejich situací. To jim pak dá pohyb na jejich cestě - věci se dají do pohybu. Požádej Pána o konkrétní zaslíbení do tvé osobní situace, pro tvoje manželství, rodinu, děti, službu, práci, církvev, zemi, zdraví, finance... Modli se tato zaslíbení, podobně jako Ježíš na poušti: „Psáno jest...“ Bůh je dobrý a proto ti dává své Slovo, abys s ním pracoval. Bez používání zbraní nevyhraješ svoje bitvy a Boží slovo je mečem Ducha ve tvé ruce!

Doporučujeme následující vyučování ve formátu mp3:

Tomáš Korčák:

Vyzbrojovací centrum

Spolehlivost - klíčová kvalifikace v Božím království

Uzdravující atmosféra 1+2

<http://www.juda.cz/audio/>

STUDNA V MOSAMBIKU 2.

Od 1.1.2013 je vyhlášena nová sbírka na **2. STUDNU V MOSAMBIKU**. Předpokládaná cena bude podobně jako v roce 2012 6 000 USD, což je přibližně 120 000 Kč. Při nedělních shromážděních KS Juda jsou prováděny sbírky (viz rozpis níže), na podúčet můžete peníze vkládat průběžně. Stav účtu k 26.5.2014: **99 535 Kč**.

Náš podúčet na vybudování 2. studny v Mosambiku přes Iris Ministries:

182-0460842399/0800